

át a fafeldolgozás és kb. 9–10%-át a vadgazdálkodás adja. Az rt.-k bővítési lehetőségei elsősorban a fafeldolgozás terén jelentkeznek, főleg akkor, ha a magányosok által termelt és felvásárolt fa feldolgozását is megszervezik. Az rt.-k állami támogatásra sem jelenleg, sem a jövőben nem számíthatnak.

Az előadást követő vitában *dr. Ghimessy László, dr. Járasi Lőrinc, Sipos Árpád, Zathureczky Lajos, Halász Aladár és Pechtol István* vett részt.

A szünet utáni második előadást az elnök azzal vezette be, hogy az utóbbi időben az OEE múltjával foglalkozók között két nézet alakult ki. Az egyik szerint az Egyesületünk jogelődjének tekinthető Ungarischer Forstvereint 1851-ben alapították, tehát az OEE ez évben 150 éves. A másik szerint az alapítás éve 1866 decembere, amikor a mai elnevezéssel alapították meg a magyar nyelvet használó Országos Erdészeti Egyesületet, tehát az OEE 2001 végén lesz 135 éves. *Dr. Király Pál* okl. erdőmérnök, az SZT és az Erdészettörténeti Szakosztály tagja, az utóbbi nézet képviselője „Egyesületünk történetének főbb eseményei” címmel tartotta meg előadását. Az előadó bevezetőként általában foglalkozott az egyesületek meghatározásával, történetével és a mindenkorai államhatalom és az egyesületek viszonyával. Az egyesület „A magyar nyelv értelmező szótára” szerint: „Személyeknek valamely közös és állandó célra való társulásából keletkezett, jóváhagyott alapszabályok szerint, többnyire hatósági felügyelet alatt működő szervezet, testület. Nyilvános számadásra kötelezett.” Az előadó saját meghatározása szerint az egyesület „Különböző természetű és jogi személyek önkéntes és demokratikusan szervezett társulása valamely közös cél elérésére.”

Egyesületek már a Római Birodalomban és a középkorban Európa több országában is működtek. A XVIII. századbeli felvilágosodás és a polgári társadalom kibontakozása óta egyesületek nélkül a társadalom egyáltalán nem képzelhető el.

Magyarországon az 1800-as évek első harmadában gróf Széchenyi István volt az egyesületek alapításának a fő zászlóvivője. A „Hitel” című munkájában azt írta: „Egy magányos ember semmi, csak az egyesületnek van hosszú élete és igazi súlya.”

Szaktánc és Egyesületünk története

szempontjából nagy a jelentősége a gróf Széchenyi által 1825-ben alapított pesti Pálya- és Lófuttatási Társaságnak. Ez már 1835-ben felvette a Magyar Gazdasági Egyesület elnevezést. A később „Országos” jelzőt kapott egyesület lett a hazánkban híressé lett OMGE. Az OMGE-nek már 1842-ben Erdészeti Szakosztálya működött.

Az 1848–49-es szabadságharc elbukása után az olmtüzi alkotmány megszüntette Magyarországot és kezdetét vette a Bach-korszak katonai diktatúrája, a súlyos börtön- és halálbüntetésekkel. Minden, ami magyar nemzeti kezdeményezés volt, bünténynek számított. Felfüggesztették a magyar alapítású társaságok, egyesületek, így az OMGE működését is. 1851. június 20-án Esztergomban az osztrák hatóságok engedélyével megalapították a „magyar érdekeket szolgáló, magyar szellemiségű” szakegyesületet „Ungarischer Forstverein” elnevezéssel. Ennek elnökévé Graf Gustav von Königsegg-Aulendorfot választotta a mintegy 60 fős, zömmel idegen származású erdész és aulikus érzelmű földbirtokos. Egy év múlva az Ungarischer Forstvereint az Osztrák Birodalmi Erdészeti Egyesület (Österreichischer Reichforstverein) tag egyesületévé nyilvánították. A kiegyezés felé haladva 1866. december 9-én a „Magyar Erdőszegylet” közgyűlésén Gödöllőn *Bedő Albert, Divald Adolf és Vágner Károly* kezdeményezésére mondták ki az Országos Erdészeti Egyesület megalapítását.

Záró gondolatként az előadó azt javasolta, hogy a 150. évforduló mellett pálcát török, ha nem elégszenek meg az irodalmi forrásokkal, kutassanak a Magyar Királyi Helytartótanács, a K. K. Statthalterei-Abteilung Pressburg, az Osztrák Belügyminisztérium az OMGE és Pest város irattárában.

Az előadottakat élénk vita követte. Hozzászóltak: *Mészáros Gyula, Köveskúti György és Pechtol István*. A 150 éves álláspontot képviselők részéről *Pápai Gábor*, az EL főszerkesztője nyilatkozott.

Az elnök megköszönte az előadók munkáját, a hozzászólók, a résztvevők ügybuzgalmat és tájékoztatta a megjelenteket arról, hogy az FVM Helyi Csoportjával közös szervezésben 2001. május 18–19-én a Szombathelyi Erdőgazdasági Rt. területére kétnapos, június 13-án az ERTI Gödöllői Arborétumába egynapos szakmai utat szerveznek.

Dr. Szász Tibor

Búcsú Gárdonyi Gábor (1932–2001) erdőmérnöktől, a Telki temetőben

Tisztelt Gábor Bátyám! Tisztelt Gyászolók!

Fájdalmas kötelesség szólított együvé bennünket. Búcsúznunk kell Tőled, Gábor, egykori társaid, az utónad felnőt nemzedék, az erdészkolégák nevében is.

Gárdonyi Gábor okleveles erdőmérnök 1932. július 18-án született a kiskunsági Szankon. Az elemi és a középiskola elvégzése után, viharos történelmi események közepette, a soproni erdőmérnöki karon szerzett oklevelet 1957-ben. Szakmai szolgálatát a Börzsönyi Állami Erdőgazdaságnál kezdte mint a Diósjenői Erdészet szakelőadója. Az ott eltöltött néhány év a szakma gyakorlati ritmusát, a középhegységi erdészet sajátosságait ismertette meg vele.

1963 őszén került az akkoriban életre hívott Budavidéki Állami Erdő- és Vadgazdaság központjába, erdőhasználati főelőadó munkakörbe. Színes, a szakmai munkája kiteljesedését is segítő tevékenységek jellemzik ezeket az éveket. Az erdő legfőbb használat, a fahasználat önmagában is szerteágazó követelményeket támaszt a sikerre törő szakemberrel szemben, az itteni sajátosságok, továbbá az abban az időszakban lezajlott fejlesztés további ismeretszerzést kívánt, feladatokat szabott. A gyengén jövedelmező budai faállományok a gazdasági önállósulás idején szükségessé tették az erdei melléktermék-termelés szervezését is. Ekkor a munkája révén is bővült, illetve kezdődött a kőbányászat több mézskő- és dolomithányában, Budakeszitől Piliscsabáig vagy kezdődött a kőfeldolgozás ipari és építési célokra. A jövedelmezőségre, egyszerűsmind a technikai fejlődésre, de lényegét nézve: a környező települések sok lakójának, maguknak a településeknek is a boldogulására legnagyobb hatással a fafeldolgozás fejlesztése volt. A néhány embert és néhány egyszerű gépet alkalmazó, időszakosan működő részlegek helyett és helyén, a hetvenes évek elejétől a korszak erdészetének megfelelő fafeldolgozó üzemek épültek és dolgoztak Budakeszin és Bajnán. Közös érdekből és közös munkával faáru szaküzletet alapított az erdőgazdaság és az Erdért Vállalat. Ennek a hatalmas fejlesztő és gyakorlati munkának egyik meghatározó egyénisége volt Gárdonyi Gábor. Mindezek közben sajátos érdeklődési körének gyakorlati számára is lehetősége nyílt. A növények általános és rajongó szeretete és az örökzöldek, az exoták mind jobb megismerése, a kertészkezdesi ismeretei, jól hasznosulhattak egyrészt az 1959-ben alapított Budakeszi erdészeti arborétum fejlesztése és nevelése közben, másrészt a hatvanas évek végétől kibontakozott az akkori budai járást érintő tájfasítási, község- és üfásítási munkákban.

Munkaköri feladatai mellett sok éven át

vállalt vezetői munkát az Országos Erdészeti Egyesület helyi csoportjában. Tanulmányutak, bemutatók, előadások szervezése, szakkönyvtár létrehozása és fejlesztése ködök a személyéhez. Két alkalommal kitüntetéssel ismerte el a munkáját az erdőgazdaság kollektívája.

1976-ban az erdőgazdaság növekedését követően nevezték ki fafeldolgozási osztály-vezetővé. Öt éven keresztül vezette nagy lelkesedéssel az ágazatot. A számottevő saját faalapanyag mellett vásárolt termékek továbbfeldolgozása, sikeres termékpaletta biztosította a prosperálást. 1981-től a sokrétű tapasztalataira alapozva a műszaki fejlesztésben jelölt ki feladatot számára az erdőgazdaság. Legfőképpen a faipari rekonstrukció vezetése és végrehajtása jellemzi ezt az időszakot, amely nélkül nem volt lehetséges a gazdaságos működés. Időközben felelős vezetője lett az arborétumi munkáknak is, egészen 1989-ig.

Szakmai munkássága befejező éveiben, a jogutód Pilis Parkerdőgazdaságban is szakfelügyelői megbízásának tett eleget, amely tevékenységében a sokrétű tapasztalát hasznosan alkalmazta. Munkatársaival mindenkor a megalapozott szakmai megoldásra törekedett, amelyeket felügyelőként elő is írt és el is várt.

1991-ben koregredmennyel ment nyugdíjba. Nyugdíjas éveiben aktíválta magát a kertépítésben, és került még közelebb számtalan megismert növényhez. Vallotta, hogy a növénynek is lelke van, amelyet emberi gondoskodás nyomán érezet. Hinnünk kell ebben nekünk is! Így búcsúzatunk lélekben Gárdonyi Gáborról.

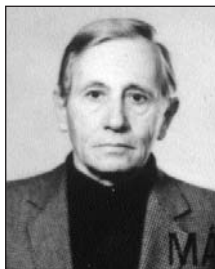
Nyugodj békében Gábor! Emlékedet megőrizzük.

Telki, 2001. március 6.

Apatóczy István

Bajcsy Endre Kaán Károly-díjas vasúti és hadmérnök 1927–2001

2001. január 31-én 74. életében elhunyt Bajcsy Endre, az EGER-ERDŐRészvénytársaság nyugalmazott vonalfőnöke. 2001. február 17-én családja, barátai, munkatársai és ismerősei vettek végső búcsút Bajcsy Endrétől a gyöngyösi Ferenccsek Plébániatemplomában gyászmise keretében.

Olyan embertől kell végleg elköszönünk, aki szinte egész életét, munkáját az erdei vasutaknak szentelte, és ebben kimagasló szaktekintély volt.

Pozsonyban született 1927. november 10-én. Iskoláit a Felvidéken végezte, vasúti és hadmérnöki képezését a prágai Károly Egyetemen szerezte. 1950-től 52-ig a MÁV Vezérgazgatóságán dolgozott mint mozdonyszolgálati csoportfőnök. 1952-től nyugalmazásáig mindvégig erdei vasútnál dolgozott. 1960-ig a Börzsönyi Vasutak

vonalfőnöke, 1960-tól 1983-ig pedig a Mátravasútnál tölti be a vonalfőnöki tiszteletet.

Nagy szerepe volt abban, hogy miközben az ország számos kisvasútja a felszámolás sorsára jutott, a gyöngyösi (és még jó egynéhány kisvasút) mindannyiunk örömeire túlélte a viharokat, sőt többször megújult, és ma is a kirándulók kedvelt „kisvonnata”.

Az ő nevéhez fűződik a Mátravasút rekonstrukciójának előkészítése és kivitelezése, amit az utódok folytattak és ma is sikerrel végeznek. Ő kezdeményezte a nehéz felépítményű sínrendszer (23,6 kg/fm), vezeték nélküli forgalombiztosító hírközlő rendszer, központi irányítású váltórendszer, önműködő jelzők és útsorompók megvalósítását a keskeny-nyomközű vasutaknál. Meghatározó szerepe volt a nagy teljesítményű motormozdonyok és a légfékezésű kocsik alkalmazásában. A változó kor követelményeihez igazodva az Állami Erdei Vasutak Jelzési, Forgalmi és Vasútkezelési Utasítását elkészítette, amely azóta is hatályos.

Nyugállományba vonulása óta sem szűnt meg a vasúttal való törődése, szakmai segítségét gyakran igénybe vették a ma vasutasai. Aktív részese volt az Erdészeti Egyesület Erdei Vasút Szakosztályának. Munkája elismeréseként 1998. évben kapta meg a Kaán Károly emlékérmét.

Nehéz szívvel veszünk búcsút Bajcsy Endrétől, akit mindig az erdei vasutak nagyjai között fogunk emlegetni.

A gazdag életút végétével Dsida Jenő versszakával búcsúzunk:

Hallgatag éj van, s utazom,
s szürke hegyekből koszorú
nyúlik a felhős, árnyas egekbe
komoran, búsan ránk fenyegetve,
s odakünt minden elmaradó fa
szomorú,
szomorú
szomorú.

Kívánságának megfelelően hamvait Ipolyszakállós temetőjében helyezik örök nyugalomra.

Emlékedet megőrizzük. Isten Vele! Nyugodj békében!

Wágner Tibor

főmérnök

az EGERERDŐ Rt. nevében

Korék Károly

szakosztályelnök

az OEE Erdei Vasút Szakosztály nevében

Németh Ferenc (1915–2000)

2000. október 30-án helyeztük örök nyugalomra az ásothalmi temetőben Németh Ferencet, Feri bácsit, az ásothalmi erdészek doyenjét.

1915. október 4-én született Kapuváron. Szülei

Németh Kálmán és Pap Rozália, akik kisbirtokukon igyekeztek felnevelni négy fiú- és három leánygyermeküket. Elemi és polgári iskoláit is Kapuváron végezte. Mivel szülei nem tudták taníttatni, otthon dolgozott. Ezt követően 1934-ben került a Királyhalomi Erdész Szakiskolába gyakorlonoknak, majd 1935-től alerdésztanulónak. Az első tanévben egyik bátyja viselte a tanítást költségeit, míg a második évben a jeles rendű, szerény, szorgalmas tanuló elnyerte Szeged város ösztöndíját. A végzést követően két év katonai szolgálat következett. 1940 áprilisában Fodor Gyula iskolagazgató hívására kerül vissza a szakiskolába erdőőrnek. 1944–45-ben több fronton is teljesített szolgálatot, végül amerikai fogságba került, ahonnan csak 1946 májusában érkezett haza. Ezt követően régi szolgálati helyén jelentkezett és kezdett el dolgozni.

1946-ban házasságot kötött Fodor Matilddal. Két gyermeket neveltek fel (Katalin sz.: 1947 és Melinda sz.: 1957). A szakiskolában élelmezésvezető, pénztáros, majd iskolavezető 1950. október 31-ig. Ekkor a rendkívül alacsony fizetése miatt kéri áthelyezését a Szegedi Állami Erdőgazdaságba.

1950. november 1-jétől 1957. június 15-ig üzemegység-vezető volt Ásothalmon és Sándorfalván. Ekkor politikai okok miatt leváltották. 1957–1961 között kerületvezető erdész az Ásothalmi Erdészeti Dugonics kerületében. 1961-től 1975. december 31-ig nyugdíjazásáig az erdészet műszaki vezetője volt. Kiváló munkáját több esetben ismerték el kiváló dolgozó kitüntetéssel. Nyugdíjazásakor miniszteri elismerésben is részesült. Nyugdíjba vonulása után is szükség volt pontos, megbízható munkájára. Még másfél évtizedig dolgozott szeretett szakmájáért. Az utóbbi években visszavonultan élt. 2000. augusztus 20-án az Ásothalomért emléklappal ismerték el a településen végzett közel 5 évtizedes kiemelkedő erdészeti munkásságát. Hosszan tartó betegség után 2000. október 26-án hunyt el.

Emlékét kegyelettel megőrizzük.

a Bedő Albert Erdészeti Szakiskola dolgozó

Csóka István (1934–2000)

2000. október 25-én fájó szívvel búcsúztattuk az ásothalmi köztemetőben Csóka Istvánt, Pista bácsit, Öcsi bácsit. A család gyászában rokonok, barátok, pályatársak, kollégák osztoztak.

1934. június 14-én erdészcsaládban született Tompán, Mária nővére és György bátyja után harmadik gyermekként. Tompáról Kelebiára, majd a Bakonyba, Ugodra költözött a család, mikor hová szólította az apát a magyar erdészet szolgálatának ügye.

A családi hagyományokat követve Pista bácsi is az erdőn kezdett dolgozni, már 16 évesen. Előbb Jánoshalmán, majd a Gemenci Erdőgazdaságon belül Érsekcsanád, Pörbölyön és Hajósszentgyörgyön is dolgozott. Ez utóbbi helyen ismerkedett meg Fodor Irén fiatal erdőmérnök-gyakor-nokkal, akivel 1958. január 6-án házasodtak össze. 1959 júliusában Ásotthalomra költöztek az újonnan induló Erdészeti Szakiskola hívó szavára. Még abban az évben megszületett Ildikó nevű kislányuk, akit tragikusan korán, 5 hónaposan elveszítettek. György fiúk 1961-ben születtek.

Csóka István Ásotthalomra kerülve az erdészetenél kezdett dolgozni különböző munkaterületeken, néhány év után kerületvezető erdészként. Kerülete a szakiskola hajdani tanulmányi erdejét is magában foglaló Tanulmányi kerület volt. 1965-ben munka mellett tanuló erdész-, majd 1970-ben mezőgazdasági technikus minősítést szerzett.

1975. december 17-én nagyon fiatalon és korán elhunyt felesége. Óriási törés volt ez életében, de talpon maradt. Felesége halála után élete feladatát fia felnevelése jelentette. Kemény, következetes apa volt, de közben nagyon jó barátja fiának, sőt fia barátainak is.

1992 újabb törést hozott életében. Az ásothalmi erdészetenél végzett 33 évi munka után 58 évesen egy létszámleépítés következtében elvesztette az állását. Mindig kemény, erős ember volt, de ezt, hogy ennyi esztendőszolgálat után már nem volt rá szükség, ezt nem tudta földolgozni. Nem panaszkodott, de az egészsége ráment. Ezt persze nem akarta elismerni. Még mindig többet teljesített, mint amit szabad lett volna, hiába figyelmeztette a szervezete. Ahogy az egészsége romlott, mindig csak lépésről lépésre vonult vissza, és mindig egy lépéssel később, mint kellett volna. 2000. október 19-én bekövetkezett hirtelen halála mégis mindannyiunkat váratlanul érintett.

Arany József szakiskolai tanár búcsúbeszédét így zárta: „Tudta az idejét a munkának, és tudta az idejét az ünnepnek, a mulatságnak. Sok története van mindannyiunknak, akik itt állunk, mindkettőről. És akiről történetek szólnak, az nem múlik el. Az itt él bennünk, az emlékeinkben, a szívünkben, a történeteinkben. Nyugodj békében, Pista bácsi!”

A koporsó sírba eresztése előtt Csóka István emlékezetére elénekeltük az Erdész-himnuszot.

a Bedő Albert Erdészeti Szakiskola dolgozó

Bogár István okl. erdőmérnök emlékére

Bogár István okl. erdőmérnök 2001. március 3-án, életének 75. évében elhunyt. Mélyen tisztelt kedves kollégánkat 2001. március 23-án Sopronban a Szent Mihály temetőben helyezték örök nyugalomba.

Végigtekintve Bogár István életútján, egy töretlen pálya vonala rajzolódik elénk, amelynek vezérfonala a hazai erdőgazdálkodás műszaki fejlesztésének szolgálata. Bogár István az erdőmérnöki hivatás iránti tiszteletet családjá köreiből hozta magával, ahova 1926. május 27-én Tésén megszületett. Középiskoláit Szombathelyen a premontrai gimnáziumban kezdte és Székesfehérváron a ciszterci gimnáziumban fejezte be. Itt alapozta meg széles körű és átfogó műveltségét, kapta meg emberi tartását. A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Erdőmérnöki Karára 1944-ben iratkozott.

Erdőmérnöki oklevelét 1950-ben szerezte meg. Ezzel egy időben meghívást kapott az Erdészeti Szállítóberendezések Tanszékére, ahol 1952-ig tanársegédként dolgozott. Innen az Állami Erdészeti Intézet Tervezési Csoportjához, majd 1953-ban az újonnan megalakuló Erdőgazdasági Tervező Iroda Mélyépítési Osztályához került.

1959-től az Országos Erdészeti Főigazgatóság Műszaki Osztályán az Építési Csoport vezetője. Ebben a munkakörben irányította az erdőgazdaságok magas- és mélyépítési beruházásaival összefüggő műszaki tervezési, kivitelezési és ellenőrzési munkákat. Határozóan közreműködött abban, hogy az erdőgazdaságok saját útépitési részlegei megszerveződhetnek, annak személyi állományával, anyagi és gépi eszközeivel együtt. Az 1967-ig terjedő időszakban sok száz km erdészeti burkolt út és műszelvényes földút, erdészeti MÁV rakodók és iparvágányok, gépállomások, irodaházak és egyéb létesítmények tanuskodnak az általa vezetett és irányított műszaki-fejlesztési tevékenységéről.

1967-ben a Közép-Magyarországi Erdőgazdasági Egyesülethez, majd innen 1970-ben az Országos Fagazdasági Egyesüléshez helyezték át.

Az erdészeti ágazatot érintő gyakori átszervezések ezután sem kerültek el. 1975-ben a középírányító szervként létrehozott Fagazdasági Vállalatok Országos Központjához helyezik át, műszaki osztályvezetői beosztásba.

A FAGOK megszűnése után 1979-ben ismét a minisztériumban, a MÉM Erdészeti és Faipari Hivatalában kap munkát műszaki osztályvezető-helyettesi beosztásban. 1985-ben kinevezték minisztériumi tanácsossá. Az 1988-ban történt nyugdíjazásáig eltelt időszakban véglegesítették az erdészeti utak tervezési irányelveit összefoglaló útmutatót, és közreműködött az 1981. évi új menetkedvezményi egyezség kidolgozásában.

Nyugdíjas éveiben is hű maradt az FVM Erdészeti Hivatalához, ahol az erdei vasutak központi irányításában szerzett tapasztalatait és német nyelvismeretét kamatoztatta.

Alapító tagja volt az Országos Erdészeti Egyesület 1955-ben létrehozott Erdőfeltárási Szakosztályának, amelynek 1959-től 1994-ig vezetője, ezt követően pedig örökös tiszteletbeli elnöke volt.

Az Egyesület Erdei Vasutak Szakosztályának és a Szeniorok Tanácsának is aktív tagja volt.

Közel 50 éves szakmai munkásságának el-

ismeréseként számos kitüntetést kapott, többek között a Munka Érdemrend ezüst fokozatát. Számára az igazi elismerést a legrangosabb erdészeti kitüntetés a Bedő Albert-díj jelentette, amelyet kiváló szakmai és közösségi munkájának elismeréseként éppen itt Sopronban az 1991. évi vándorgyűlésen vehetett át.

Bogár István élete és munkássága kitörhetetlenül összeforrt a hazai erdőfeltárási ügyével. Pályája egybeesik a hazai erdőfeltárási fellendülésének időszakával, amelynek nemcsak résztvevője, hanem tudatos alakítója is volt.

Pista Bátyám, nyugodj békében!
Üdv az erdésznek!

Dr. Kosztka Miklós
egyetemi tanár, az OEE Erdőfeltárási Szakosztályának elnöke

Kedves Pista!

Ha Sopronról álmodom, mindig előkerül az öreg líceum tornaterme is, ahol nézőtér híján az ablakokban álltunk, s tiszta szívből ordítottuk: Hajrá SMAFC! Te a nagycsapatban a pályán bővöltöd a labdát, s ránk maradt a biztatás. És ez is a mi Sopronunk, a mi fiatalságunk része volt. Miénk volt az Egyetem és a város minden zuga, meg az egész világ. És ezért van az, hogy mi mindnyájan hazajövünk, ha Sopronba hoz utunk. Te is hazajöttél, s most már itt is fogsz lakni a bécsi dombon, a Szent Mihály ölében. Nekünk pedig Sopron a jövőben nemcsak a boldog diákéletet fogja jelenteni, hanem azt is, hogy itt van a mi drága Bogár Pista barátunk. Te pedig látod innen a kedves város tornyait, a nyüzsgő életet, s innen ellátni egészen az egyetemig, ahol olyan boldogan éltünk.

Úgy gondolom, hogy viszed magaddal az arany diplomát a nagy útra, hogy odafent igazold: mit végezték életedben, de ahogy én ismerlek, a másik kezddel most is patogtatod a labdát, hogy erről is megismerjenek az égiek. Mi pedig most egy rövid időre elköszönünk Tőled. Nagyon fogsz nekünk hiányozni, de tudjuk, hogy nincs messze számunkra sem a találkozás. Addig hát készítsd fenn a pályát, mert hamarosan ki lesz a csapat. És azzal a hittel köszöntünk a régi erdész üdvözléssel, hogy nemsokára odafenn is így találkozzunk:

„Üdv az erdésznek!”

Zsigó László

Kedves Pista! Évfolymatársam, 55 éven át kedves jó barátom! Rövid imával búcsúzom Tőled:

Te adtad őt nekünk jószágos Isten, hogy boldogok legyünk;

Magadhoz hívtad, hogy ő legyen örökké boldog Tenálad.

Közénk helyezted a sírkersztet, mely előtt könnyezve

mondjuk fel a fájó szívek imádságát:

„Legyen meg a Te akaratom.”

Hálát adunk Istennek, hogy a miénk voltál, de még inkább, hogy a miénk vagy, mert aki szeretteinek szívében él, nem halt meg,

csak távol van és mindenki, aki visszatér az Úrhoz, a családban marad.

Nyugodj békében Pista! A viszontlátásra!

Németh Ferenc

Vándorgyűlés 2001

NYÍRERDŐ

MEGHÍVÓ

Az **ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET** idei vándorgyűlését, az ahhoz kapcsolódó szakmai találkozókát és tanulmányutakat a **NYÍRERDŐ Rt.** rendezi. A július 5-6-7-én sorra kerülő programok érintik a Nyírség és a Szatmár-Beregi síkság erdészeti- és természetvédelmi nevezetességeit. Különös hangsúlyt fordítunk a vízjárási szélsőségekre (árvíz, belvíz, aszály), ezek termőhelyre és az erdőtenyészeti viszonyokra gyakorolt hatásaira.

A székesfehérvári millenniumi vándorgyűlésen elhangzott meghívást ezúton megismételjük.

SZERETETTEL VÁRJUK TAGTÁRSAINKAT!

A vándorgyűléssel kapcsolatos információkat az interneten a **NYÍRERDŐ** honlapján olvashatják, tájékoztatást adnak a helyi csoport és a szakosztály titkárok.

További információk:

Péterné Beke Mária
E-mail: peterne@nyirerdo.hu
Tel.: 06 (42) 432-002/169

Szabó Jánosné
E-mail: szabone@nyirerdo.hu
Tel.: 06 (42) 432-002/157

Internet:
<http://www.nyirerdo.hu/vandor>
E-mail: vandor@nyirerdo.hu